

VIDA OLOTINA

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Nº 1788.

ANY II

NÚM. XX

OLOT, I GENER DE 1916

Per subscripció i anuncis, i tota correspondència en general, adreçar-se al
Gerent de VIDA OLOTINA: Carrer de Clivillers, núm. 16, OLOT

CONDICIONS

Suscripció. 1 pesseta trimestre.

Número solt. 15 céntims.

ANUNCIS	}	Una plana.	5	pessetes
		Meitat de plana.	3	»
		Quart de plana.	2	»
		Octau de plana.	1'50	»

DESCOMPTES

Per 6 insercions, el 10 %; per 12, el 25 % i per 24, el 50 %

Pagos a la bestreta

OBRES DE DONYA MARIA MONTESSORI

:: Método de la Pedagogía Científica :: **aplicado á la Educación de la Infancia**

1 volum, tela, Ptes. 7'50

» rústica, » 6'00

Manual Práctico del Método Montessori

1 volum, tela, Ptes. 4

Els millors llibres d'orientació pedagògica.

Els millors llibres d'educació moderna.

Les comandes a la

CASA EDITORIAL ARALUCE
CORTS CATALANES, 392. - BARCELONA

VIDA OLOTINA

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

ANY II NUM. XX

OLOT, 1 GENER DE 1916

EL NOU GOVERN ESPANYOL

La política espanyola ens té acostumats a l'espectacle de canvis de govern d'una faisó tan pintoresca i agena a tota serietat, que un està perplexe, al judicar-los, perquè no sab si està en presència de realitats o de ficcions.

Aquesta perplexitat és majorment sensible al judicar el canvi que ha tingut lloc ara amb la caiguda del govern Dato i la formació del govern Romanones.

La missió del Govern Dato era, segons totes les apariencies, la de un simple instrument per a la reconstitució d'allò que, amb el nom de torn pacífic, constitueix la clàssica «oligarquia sense idealitat, que és una borsa de concupiscencies, que és una germandat en la qual col·laboren i de la qual beneficien els partits de torn i molts altres politics que es fan passar per revolucionaris».

En circumstancies normals la missió convinguda s'hauria acomplert tranquilament; i al govern Dato l'hauria succeït el d'En Romanones quan als primats els hi hagués semblat que era hora de rellevar als que gaudien el ministre del rebost.

Però la convulsió de la gran guerra va complicar la situació del govern Dato el que, per evident insuficiencia, amb estoica passivitat ha fet el sort a la tràgica veu del poble que, per mitjà de la representació parlamentaria catalana, demanava actes de govern que permetessin defensa davant del paorós trasbals.

I vingué un dia que, imposant-se la realitat a la ficció, el govern Dato no pogué aguantar més i es vegé obligat a deixar el lloc al partit que compartia amb ell l'usdefruit del poder.

Però un cas singular ha ocorregut amb el canvi. El nou govern, contra lo que tothom podia esperar i malgrat haber estat l'únic puntal del govern Dato, inicià amb certes declaracions i amb la provisió d'alguns alts càrrecs una virada cap una política de serietat que, en cas de orientar-se

definitivament, satisfaria les més apremiants aspiracions econòmiques de Catalunya i de la resta de l'Espanya que coincideix amb elles.

Aquest succés, que un no sab encara si's té de pendre com a realitat o com a ficció, ha interessat a l'opinió catalana fins al punt de que son màxim parlamentari, nostre Cambó, ha cregut necessari donar públic testimoni de l'estat d'espectació amb que era rebut aquí el nou govern.

I En Cambó, amb la ferma sinceritat de sempre, ha dit que lo que ocorre ara amb En Romanones és simplement que aquest polític al pendre el poder ha quedat espantat per la gravetat del moment i fent-se càrrec del sentiment de sa responsabilitat ha procurat millorar. Però per lo que 's refereix a Catalunya la impressió és contradictòria, perquè si bé s'han proveït alguns càrrecs amb personalitats que dins el partit lliberal son defensores entusiastes de les nostres aspiracions, hi ha dins el govern enemics francs, declarats, de Catalunya.

I, tingut això en compte, diu en Cambó: «Convé que mirem bé i convé que en Romanones s'enteri que a Catalunya tots nosaltres defensem el nostre treball i la nostra riquesa, però no com un fi, sinó com un mitjà de assolir la grandesa que somniem per la nostra terra; convé que s'enteri en Romanones de que mai per mai, a canvi de qualsevol concessió de caràcter econòmic, tolerarem el més petit agravi a l'espiritualitat catalana.»

I concretant l'actitut que hem de pendre en l'actual moment, afegeix: «La nostra actitut crec que ni ha d'ésser de confiança ni d'oposició: la nostra actitut ha d'ésser d'espectació, però d'espectació armada, absolutament armada. Hem de pensar que en la política espanyola, i especialment amb homes com el comte de Romanones, és una llei la de la menor resistència, la del menor obstacle. I si en Romanones creïes trobar menys resistència i menys obstacle agraviant a Catalunya, l'agraviaria. Però si creu que agraviant a Catalunya no tindrà un moment de pau, aleshores aquesta creencia serà per nosaltres l'única garantia.»

De tots modos és de creure que no hem de trigar molt en veure que és lo que pot esperar-se del nou govern.

EL PRIMER PAS

El Consell Permanent de la Mancomunitat de Catalunya ha acordat la instauració de una Biblioteca Popular de primer grau en nostra ciutat. Veusaquí un esdeveniment que a molts els passarà desapercebut i, no obstant, és dels més grossos que haguessin pogut ocorre, car pot esperar-se que aquest sia el primer pas per a lliberar a Olot de la decadència a que l'ha portat un llarg període curull d'influències les més diverses però que

coincidien en fomentar un general enervament i una relaxació quasi total en la vida ciutadana.

Si el lector se fixa en el text que posem més avall, en el que s'anuncia la missió del organisme qual instauració és acordada, veurà el gèrmèn de vida nova que pot esperar-se.

Els que, sense ésser vells, estem ja més enllà de la joventut, hem vist com entre la massa del poble olotí ha dominat, en el temps de nostre record, la més general indeferència per a tota mena d'estudis, no ja precisament els d'ordre espiritual, que pressuposen un estat superior d'inquietut, sinó els d'ordre material, que son indispensables per a les més perentories necessitats de la vida.

Nostres centres d'ensenyança, mediocres en contingut, han bastat a satisfer les inquietuts olotines per a l'estudi i, si a mà vé, potser encara la població escolar no ha aprofitat, per general deixadesa, lo que bonament hi podia aprendre.

Si de la massa del poble passem a lo que s'en diu classes directores hem vist que aquella general indiferència per a l'estudi era sancionada, i quasi ens atreviríem a dir fomentada, car, ni s'han desvetllat per a millorar i augmentar els centres d'ensenyança, ni han estimulat els estudis individuals. Personalment, no recordem que mai cap *classe directora* ens hagi recomanat la lectura d'un sol llibre d'estudi.

Aquest sistema ha tingut la ventatja, per les classes directores, de que fossin molt consultades, doncs, a causa de la general ignorancia, no semblava possible intentar res sense demanar el parer de la mitja dotzena de personatges que es repartien la sabiduria. La veritat és, perxò, que les consultes solien despatxar-se fent una minuciosa enumeració dels inconvenients que, a judici del personatge, impedièn alterar el *statu quo* respecte a la materia consultada.

Doncs, companys, la instauració de la Biblioteca Popular serà el primer pas per a poguer lliberar-nos de totes aquestes calamitats. Quan tinguem biblioteca podrem anar a aprendre, podrem satisfer nobles inquietuts, podrem comunicar-nos-les, podrem iniciar mètodes de col·laboració i quan tinguem algun dubte ens el podrem resoldre nosaltres mateixos, sense necessitat d'haver d'acudir a la paternal direcció de nostres incomparables personatges vuitcentistes.

Aquí và el substanciós i prometedor text a que hem al·ludit, extret del informe del Consell d'Investigació Pedagògica, que precedí a l'acord de creació de Biblioteques Populares adoptat en la tercera Assamblea de la Mancomunitat de Catalunya:

«MISSIÓ DE LES BIBLIOTEQUES POPULARS A CATALUNYA. La difusió de cultura, que ha de ser l'ideal d'una obra de Biblioteca Popular, és reclamada per un sentiment de justícia social: el de donar mitjans de coneixement a aquells que per la fatalitat de llur situació es troben apartats d'una fruïció fàcil dels mateixos.

Ara, pensem que, apart de la capital, a les petites localitats, en els pobles, hi ha dugues menes de persones necessitades que el sentiment de justícia social acudi, en aquest sentit, en llur socors: d'un costat, una població mitjana que sap llegir, que té l'amor a la cultura, que posseeix els primers coneixements indispensables; mes que, per manca de llibres, no pot desenrotllar aquests coneixements des de la sortida de l'escola, i veu també òrfana la seva vida d'aquell aliment i d'aquell consol dels goigs d'espiritualitat que la lectura proporciona: d'altre costat, petits nuclis d'homes de professió o de vocació o d'aficions ideals ja cultivades, donats a voltes al treball de producció intel·lectual, però que trobant-se lluny de la capital no poden fruit dels instruments indispensables a aquelles aficions o a aquestes tasques seves; i així es veuen reduïts a una mancança de contacte amb els corrents ideals, amb les novitats científiques i, en general, amb les fonts d'informació, se senten posseïts d'una no satisfeta fam de coneixement, i o bé abandonen el treball intel·lectual, deixant-se poc a poc invadir per l'escepticisme i per la peresa, o bé redueixen aquest treball a les proporcions d'un mal documentat i estèril dilettantisme, donant lloc a una producció que no té curs en els mercats de cultura, i que, si proporciona algunes vegades tal o qual satisfacció a la vanitat dels autors, no produeix, en canvi, cap benefici ni cap conseqüència real.

Per consegüent, les Biblioteques Populares de Catalunya serà bo que es dirigeixin a dos públics:

a) Al públic mitjà de la localitat, proporcionant-li obres cabdals de tota disciplina, tractats pràctics per a tota activitat, obres de divulgació sobre tot coneixement, informació de la marxa del món i de les idees de fruïció estètica en les obres literàries.

b) Un altre públic més reduït sens dubte, però digne de gran interès, constituït pels homes de professió, de vocació o d'aficions intel·lectuals de la localitat, proporcionant-li instruments de treball indispensables.

La primera fi serà complerta constituïnt a cada Biblioteca Popular un dipòsit de llibres que es puguin llegir en una sala oberta de lectura instal·lada a la mateixa Biblioteca i, allà on això es consideri possible i útil, mitjançant també el préstam de llibres a domicili.

La realització de la segona fi seria possible (perquè una Biblioteca Popular no pot adquirir obres passats certs límits d'especialització, de complexitat i de preu) si no existís ja a Catalunya una Biblioteca central proveïda d'aquestes obres. Però avui aquesta Biblioteca a Catalunya existeix. Aquesta Biblioteca té, entre els seus projectes d'immediata aplicació, l'establiment d'un servei de préstam en condicions de gran facilitat i liberalitat. Estem segurs que es convertirà ella en element col·laborador de gran preu en el nostre projecte. I per consegüent, si les petites Biblioteques Populares se converteixen en intermediaris entre lectors locals i la Biblioteca general de Catalunya, podran satisfer les necessitats d'aquells respecte de tota mena de llibres. I així serà possible satisfer la fam intel·lectual dels estu-

diosos i aficionats a les diverses ciències escampats per Catalunya i assegurar una producció incomparablement superior a la precària i generalment vana producció actual.

Sintetitzant, concebim les Biblioteques Populars que s'escampin per Catalunya, amb una doble missió :

1.ª Com a sales públiques de lectura, dotades de dipòsits de llibres i que realitzin també de vegades el servei de préstam de les obres.

2.ª Com a sucursals de la Biblioteca general de Catalunya per al servei de préstams de les obres de què aquesta disposa i en els límits de temps i d'altres condicions que en aquest servei general de préstams s'estableixen».

JOAQUIM VAYREDA

LLETRA AUTOBIOGRÁFICA

III

Perturbada en nostre país la tranquil·litat, fent-se difícil viure a Olot durant la última guerra civil, sospesa la vida artística que allí, amb el *Centre* havíem implantat, desfeta en part ma família amb la mort de mon estimat pare, vaig passar a França, aon visitava diferents museus de les varies poblacions del migdia.

Termenada la guerra i tornades un poc les coses a son estat normal, vaig pensar, avans que tot, en pagar mon escot al amor, realitzant mon projectat matrimoni, i instalant un petit taller a Barcelona, per a la temporada d'hivern, ja que per a les d'istiu tenia ma casa d'Olot, ben apropòsit per a más operacions pictòriques.

Obrirem de nou el *Centre Artístic*, amb ses exposicions anyals del mes de Setembre, s'animá novament Barcelona i s'inaugurá la campanya artística que tots coneixem i que a mí, com a tants altres, doná honra i profit. A principis d'aquesta época quedá termenat mon quadro, conegut per *Recansa* i que després d'exposat a Barcelona amb altre d'igual tamany titulat *l'Hivern*, figuraren en l'Exposició de Madrid de 1878, obtenint el primer una tercera medalla i mereixent que'l Govern l'enviés a la *Exposició Universal de París*.

Mos freqüents viatjes a París per a estudiar la Exposició primer, i'ls *Salons* anyals de pintura després, me prepararen per a l'execució d'altres quadros, venuts tots ells en mercats artístics d'Espanya i del estranger. Els que més sembla agradaren en Barcelona, i dels quals vos ocupáreu vos y altres crítics amb elogi, foren varies *Primaveres* amb arbres florits i'ls *Camps de fajol en*

flor. He tingut al mateix temps obres admeses en diferents *Salons* de París, dels que s'han dignat ocupar-se alguns crítics estrangers, cosa no tan facil de lograr entre aquell immens capdal d'obres; m'he vist honrat amb una medalla de plata en Amsterdam (Exposició de 1183), i amb altre d'or, en Niza, en la de 1884.

Engolfant des de dos o tres anys a aquesta part, en una verdadera calma artística i termenats els encàrrecs que tenia pendants, espero millor temps per a inaugurar altra campanya, si Deu me dona vida i salut. Entretant, me ocupo dels negocis de mon patrimoni, que prou ho necessitava, per cert, i maduro la resolta idea que tinc de donar durant l'estiu vinent, un curs de paissatge, al aire lliure, per a satisfer els desitjos de alguns que m'ho han demanat, lo qual serà sens dubte, motiu per a que emprengue una nová época de treball.

Aqueixa és, estimat amic, la historia, si tal pot dir-se, dels fets de ma vida, que tenen alguna relació amb ma carrera artística; junt amb els sentiments íntims que a la mateixa acompanyen. Res de distincions oficials, a escepció de les medalles guanyades en certáments. Ma vida tranquila casi sempre i allunyada dels grans centres, m'ha fet poc amic de figurar i enemic acérrim de intriga per a obtenir distincions o la venda de mes obres. No tinc, ni ambiciono més de lo que la cosa ha donat de sí; i del modo que m'ha judicat el públic, a a vos toca sapiguer-ho.

De tot quant aquí vos dic, feu-ne l'us que vos sembli millor; puix jo vos ho dic solzament per esser veritat i de cap manera per a envanir-me.

Dispenseu-me lo mal escrit d'aquesta carta, que no tinc paciència per a copiar i corretgir, puix ja sabeu que no he nascut per a escriptor, i basta que m'entenguen. Per lo demés, donant-vos les gracies per les molesties que, en honra de mon nom d'artista, que estimo, vos haveu pres, ja sabeu que podeu disposar de vostre amic verdader i S. S.

† JOAQUIM VAYREDA

NOTES D'ART

MANUEL HUMBÈRT. Es un dels dibuixants més exquisits que tenim en la actualitat.

Influit dels dibuixants francesos, que han vingut darrera l'impressionisme, però amb una certa personalitat, que li vé més de l'educació que de ells ha rebut, que del séu propi temperament.

Els séus dibuixos semblen sers volàtils, en certa manera faltats d'estabilitat, sers que no toquen de peus a terra, però tampoc s'elevan més de

tres pams; la gràcia que això els hi dóna ens compensa perfectament de aquesta inestabilitat, per ésser el seu principal encís.

La seva tècnica, marxa completament d'acord amb el seu esperit, donant per tant, un conjunt d'una valor poc comú entre nostres dibuixants.

Com a pintor no té tanta valor, car aquella volatilització dels dibuixos, no apareix en les seves pintures a causa de faltar-hi la ratlla, que és per ell, el medi tècnic de que se serveix en sos dibuixos per a la exteriorització del seu esperit, encara que no és aquest que li falta precisament en ses pintures, sinó el medi tècnic per exteriorisar-lo sense fer-li traïció.

Marcadament influït dels post-impressionistes, és un pintor d'un marcat valor cerebral; tècnicament el seu valor és més petit, car ell busca tan sols l'esperit en les seves obres.

PESEBRES. Pesebre popular, com tot lo popular, consisteix en la interpretació de formes, elements i costums viscudes per la gent que ho produeix.

Pesebre artístic, per a que pugui donar-se-li el nom de tal, deu basar-se en el popular, deu ésser realista en la forma, ingenu en l'esperit, a causa de passar per unes mans sabies.

El pesebre artístic podem subdividir-lo en dos: en escenogràfic i en històric erudit; el primer, responent al seu nom, és efectista i vanal però no deixa moltes vegades de produir l'efecte que es vol, usant els trucs més o menys honorats que permet l'assumpte; el segon, l'històric erudit, aquest és el pesebre amb pretensions, generalment sembla de cartró, a voltes ho és, i quant menys té la qualitat que no se li vol donar, apartant-se per lo tant aquests dos del camí pur del pesebre, però el segon té l'aggravant de la diferència que hi ha entre l'erudit i l'home sabi.

Per desgràcia el pesebre ha perdut en general tot el seu encís, per la mixtificació que ve fent-se de les diferents formes de pesebre aquí exposades, no poguent per lo tan resultar-ne res que tingui la puresa necessària per a conservar una tradició, sinó al revés, convertir aquesta en una rutina amb gran perjudici per al bon gust.

Tenim un exemple clar: l'Amadeu. Totes ses figures son tipus del país i no'm direu pas que estiguin millor les que fem avui.

F. VAYREDA

ORDENANCES MUNICIPALS

L'ALÇADA PROPORCIONAL DELS EDIFICIS

Traducció del informe emés per la Subdelegació de Medicina d'aquest partit.

Amb motiu d'haver hagut d'informar a la superioritat respecte de les mides més urgents que precisa posar en pràctica per al sanejament de aquesta ciutat, ha senyalat, el que suscriu, com una de les primeres, la de suspendre immediatament els articles de les actuals Ordenances Municipals que's refereixen a l'alçada màxima dels edificis en relació a l'amplada dels carrers corresponents.

Funda el suscrit funcionari la seva opinió en l'informe aludit, en el fet d'estar immensament distanciades les Ordenances d'Olot de la general i vigent legislació espanyola, però més i principalment per estar en oberta contra amb les més rudimentaries nocions d'higiene pública en lo que fa referencia a l'alçada d'edificis.

En efecte, la llei de *Bases generales para la redacción de los reglamentos de Higiene* vigent en l'actualitat, diu en son capítol V titolat *Via pública*: «a) La altura de las construcciones particulares en relación con el ancho de las calles, será la siguiente:

<i>Anchura de las calles</i>	<i>Altura de los edificios</i>
Menos de 6 metros.	6 metros
De 6 á 8 »	8 »
» 8 á 10 »	10 »
» 10 á 15 »	12 »
» 15 á 20 »	16 »
» más de 20 »	20 »

I en les Ordenances Municipals de la M. L. Ciutat d'Olot se preceptúa: «Art. 104. Se clasifican las calles existentes en esta ciudad de 1.º, 2.º, 3.º y 4.º orden según sea su anchura. Son consideradas de primer orden aquellas cuya anchura exceda de 6 metros; de segundo las comprendidas entre 5 y 6 metros; de tercero las comprendidas entre 4 y 5 metros; y de cuarto las menores de cuatro metros.—Art. 105. La altura máxima de los edificios estará regulada por el orden de las calles permitiéndose hasta 19 metros en las de primer orden, 18 metros en las de segundo, 17 metros en las de tercero y 15 metros en las de cuarto. Se autorizará, no obstante, que una quinta parte de la longitud de la fachada exceda de un 15 por ciento de esta altura, siempre que el resto de la misma se disminuya un 10 por 100 de

la correspondiente. Las cajas de escalera y demás cuerpos que no interesen la fachada, podrán exceder de estas alturas una cantidad igual á la distancia que las separe de aquella. Estas alturas se contarán desde el pavimento de la calle en el centro de la fachada hasta la parte superior de la cornisa, no incluyendo los antepechos y adornos superiores á esta. Cuando el edificio dé frente á dos ó más calles, la altura estará regulada por la de mayor importancia.»

Com pot veure's la diferencia és immensa, nostres limitacions irrisories i el perjudici que's causa al futur modo de ser de nostra ciutat incalculable, no sols des del punt de vista de la seva grandiositat i esbelteç de vies, sinó i lo que és més sensible des del punt de vista higiènic.

Encara que 's prescindís de les consideracions a que's prestaría el que la helioteràpia s'hagi erigit en un eficaç i preciós procediment curatiu, no hi ha cap persona que al estudi dels patiments humans se dediqui, que no reconeixi que la principal causa de les enfermetats constitucionals, sobre tot infantils, radica en la manca de sol i convenient aireació de les vivendes; defectes aquests impossibles d'obviar seguint la norma traçada en les mentades Ordenances.

Inspirant-se en aquets principis, veiem com en la capital de Catalunya se procedeix, amb general aplaudiment, a la demolició d'una gran part de la ciutat, tinguent que fer sacrificis econòmics inverossímils, perquè s'està convenent de l'impossibilitat absoluta d'obtenir sers sans i robusts en els nascuts i criats en carrers humids i lòbregos, com necessàriament han de resultar els d'Olot amb el criteri sentat.

I no és obstacle insuperable ni per de moment, el tenir que subjectar-se al plànol general de la població amb les senyalades amplades dels carrers, perquè sempre hi cap el recurs de començar l'edifici deixant un espai hasta la línia del carrer, aprofitable per a jardí, pati, etc.

Es tan major en l'actualitat el dany que a Olot s'infereix en els articles copiats, en quan va edificant-se en el seu aixamplis, aon no sols no hi ha especials interessos creats, sinó que el verdader interès i la conveniència mútua estriba en que sia taxativa i ineludible la obligació, i no particulars convenis que podrien resultar parcials i transitoris, la de no privar-se reciprocament de sol ni aire, la de procurar-se tota la possible visualitat i esbelteç.

Per tot lo anotat, per considerar-lo de suprem i vital interès per a nostra ciutat, perquè és ferma i arrelada convicció del Subdelegat que suscriu i per haver sigut cridat per ordres superiors a emitir la seva opinió, és per lo que té l'honor de dirigir-se a V. S. exposant-li la conveniència de que lo Excm. Ajuntament de la seva digna presidència tingui a bé suspendre la aplicació dels articles 104 i 105 de les Ordenances Municipals.

Déu guardi a V. S. molts anys.

Olot, a 27 de desembre de 1915.

El Subdelegat de Medicina,

J. GASSIOT

Al Excm. S. Alcalde Constitucional d'Olot.

INFORMACIÓ CATALANA

LA DIADA DE LA LLENGUA CATALANA.—Avui té lloc arreu de Catalunya, la celebració d'aquest acte d'afirmació patriòtica organitzat per un Comitè Executiu, resident a Barcelona, del que formen part els capdevaners de totes les entitats nacionalistes d'aquella capital.

De dit Comitè son les següents paraules que expliquen el motiu de l'acte i sa finalitat:

«Recents escomeses rancunioses de qué ha estat objecte la llengua de Catalunya al Parlament espanyol, han fet créixer en la opinió catalana el sant anhel de glorificar el nostre idioma i de restituir-lo al lloc sobirà que li pertoca i que la imposició tirànica de l'Estat unitari s'entoçudeix en negar-li.

»Moguts per aquest anhel, els representants de les entitats catalanesques de Barcelona, reunits en assamblea celebrada al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, el 4 de desembre, va adoptar per unanimitat les conclusions següents:

»Interessar dels poders públics que a la major brevetat sigui establert:

»Primer. Que en les escoles públiques de Catalunya sigui obligatori ensenyar als deixebles en l'idioma català.

»Segón. Que en les Universitats, Instituts i Escoles Normals de terra catalana s'estableixin cátedres, també obligatòries, de Llengua, Historia i Literatura catalanes.

»Tercer. Que per a exercir qualsevol càrrec públic a Catalunya, sigui també obligat, conèixer perfectament la llengua catalana parlada i escrita; i

»Quart. Que sigui respectat i reconegut oficialment el dret dels catalans a usar son idioma propi en tots els actes de llur vida pública i privada.»

No cal dir que ens adherim ferventment a tan simpàtic acte d'afirmació catalana, al que per part nostra contribuim amb el present número, que si bé és modest i normal, representa un intent de depuració que oferim a la major honra i gloria de nostra estimada Catalunya.

La Lliga Regionalista d'aquesta Ciutat, en Junta general de socis celebrada el dia 30 de desembre acordá enviar sa adhesió més fervent a la Diada de la Llengua Catalana. També se prengueren altres importants acords, de qual realització donarem notícia oportunament.

LA DARRERA PASTORAL DEL SENYOR BISBE DE VICH.—L'il·lustre Bisbe de Vich doctor don Josep Torres i Bages, ha estat honorat amb el següent missatge de S. S. Benet XV:

«Al venerable germá Josep, Bisbe de Vich
Venerable germá: Salut i Benedicció apostólica.

Ton amor i servei a la Seu apostólica, ben coneguts de Nos ja de molt temps, els hem vist confirmats amb nous i brillants documents, una volta elevat per la misericordia divina a aquesta plenitud del poder. Ara augmenta en nosaltres meravellósament el concepte de ta virtut la pastoral ara de poc publicada amb el títol «El Internacionalismo Papal», que ens ofereix ensempls ocasió la més oportuna, que com volíem, vivament desitjavem d'expressar nostra voluntat envers tú. Apenes hem llegida altra cosa amb major satisfacció: tot alló que ens proposárem escriure en nostra «Exhortació» als pobles bel·ligerants i a llurs directors, ho has comprés amb penetrant judici, arribant al fons de nostre pensament i reproduint-lo tan bé, que el qui llegirá ton escrit veurá les raons inspiradores de nostres actes en tot aqueix afer de la guerra, i la finalitat de les nostres exhortacions a la pau. Hi ha, per consegüent, motiu de felicitar-te per l'abundant fruit de ton ingeni i estudi i de manifestar, a més, el desig de que les ensenyances dirigides a la instrucció dels diocessants, sien llargament difundides, per la que tothom pugui assolir la força de nostres pensaments i intencions i estimar-ne la utilitat així com pertoca.

I per a conseguir per mercé divinal aital premi dels treballs, com és ton desig i el nostre, en penyora de les gracies del Cel i testimoni de nostra benevolença, a tú, venerable germá, i a tota la teva clerecía i poble enviam amb tot afecte en el Senyor la Benedicció Apostólica.

Donat a Sant Pere de Roma, dia 25 de novembre de 1915, any segón de nostre Pontificat. = *Benet PP XV.*

Amb la llegítima satisfacció, que hem de compartir tots els catalans, fa notar nostre estimat confrare *La Veu de Catalunya* la especial significació del august Document Pontifici, escrivint:

«Una vegada més la veu de la Roma Pontifical aprova, amb singular distinció, les doctrines i ensenyances del sabi Prelat, gloria de la Iglesia Católica i de la Nació Catalana. Una vegada més la veu de la Roma Pontifical ha trobat son més adequat intérpret, son ressó més just en el seny, en la pietat, en l'adhesió total a la Catedra de Pere, d'un fill il·lustre de Catalunya.»

Altrement, és d'exemplar lliçó per als católics que tinguin prou virtut per a seguir fidelment les ensenyances Pontificies el següent comentari que posa el propi Bisbe de Vich al missatge que ha tingut l'honra de rebre del Sant Pare:

«L'aprovació laudatoria que el Vicari de Jesucrist en la terra dóna a 'a interpretació que volguerem fer de la seva doctrina i dels séus actes, amb referencia a les crudels guerres actuals, ens assegura més en la doctrina que en diferents ocasions hem exposat, sobre la excel·lencia de la pau i del caràcter de pacificador que té el Vicari de Crist, i que de consegüent ha de tenir tota la clerecía, i com, fins el mateixos fidels de les nacions que afortunadament es veuen lliures de l'assot de la guerra, lluny de participar del furor béliic, han d'aixecar els séus ulis i els séus cors a Jesús, Senyor nostre, i Príncep de la Pau, suplicant-li el restabliment de l'armonía entre els pobles cristians.»

INFORMACIÓ OLOTINA

EL NOU AJUNTAMENT.— Mentres escribim aquesta nota regna gran maror entre els membres de la família municipal i sa parentela, a causa, segons sembla, de que a Madrid no segueixen amb prou fidelitat les combinacions que aquí s'havien conjuminat. Quan aquest número vegi la llum pública estarán ja aclarides les coses en un sentit o altre i a punt d'enjegar la nova máquina municipal.

Respecte al funcionament de la nova máquina és aventurat fer-ne pronóstics, però un no pot deixar de sentir pressentiments pessimistes, car, ara com ara, la única preocupació és de *quí* governarà, com si lo que interessa a la Ciutat no fos precisament saber *com* se governarà.

De totes maneres en el cas de que no's governés, o es fes en desacord amb els interessos col·lectius, advertim que serán senyalades responsabilitats, severament. Es lo menys que pot esperar se dels a qui, havent demostrat tenir aspiracions nobles i raonades, se'ls barra el pas, per a realitzar-les, sense oposar-n'hi de millors.

LA RIFADA.— Enguany Olot ha donat un espectacle llastimós jugant desproporcionadament a la rifa. Aquesta s'ha convertit en rifada, car han vingut encara menos premis, dels petits, de lo que en solfen venir els altres anys. En aquesta ocasió la fortuna ha obrat com a bona educadora ensenyant als olotins que la millor rifa serà, en tot temps, el treball de cada dia realitzat amb intel·ligència i amb confiança en el tresor que portem a dintre cada un dels homes.

ATENEO OBRERO.—Aquesta societat inaugurarà son nou domicili social amb una Conferència que hi donà D. Eveli Barnadas. Es digne d'aplaudiment el gest del «Ateneo», com també ho és la oportunitat del conferenciant al tractar un tema, de positiu interès per a els obrers, que reclama noves i pràctiques ampliacions.

UN CONCURS EMINENTMENT UTIL.—Ho és el que ha obert entre les alumnes de ses Escoles el Patronat de la Immaculada i Sant Antoni. Serán premiades les alumnes que presentin fins a tres pessets de roba més ben sorgides o apedaçades, essent preferides les que sien de més utilitat per a la classe treballadora. Els premis serán: Medalles d'or, plata i metall oxidat, acunyades expressament per aquest concurs, i imposicions de quantitats en les Caixes, Dotal i dels Malalts, que funcionen dintre el propi Patronat.

En la pròxima diada dels Sants Reis se farà la entrega de premis a les alumnes guanyadores del Concurs.

PERE ALZAMORA
Impressor — Olot

GLOSARI DE XENIVS

(1906 a 1914)

Se publica en fascicles setmanals, contenint aproximadament un mes de Glosari

Preus de subscripció:

El fascicle setmanal, 25 cèntims
Suscripció trimestral, 3 pessetes

S'admeten subscripcions a OLOT a casa EUDALT ARQUES, carrer de Sant Tomàs, núm. 4

QVADERNS D'ESTVDI

Aquesta Revista formarà anualment dos volums d'unes 400 pàgines cada un. La publicació es farà cada mes, llevat els de Juliol, Agost i Setembre, en fascicles d'un mínim de 80 pàgines

Preu de subscripció anual 4 ptes.
Número solt, 50 cèntims

Venda i subscripció a Olot:

LLIBRERIA BONET
Carrer Major, n.º 3

Piu Orri

St. Esteve, 12

Camisería, Corbatería i
Genres de Punt

Grands assortits
a preus econòmics de
Llanes, Sedes i Cotons

Celler Olotí

Dasseig de Blay (Firal), 52

(Davant del Teatre)

Casa recomanada per a
vins de tota confiança

Olis, sabons i comestibles
de primera qualitat

TONI-DIGESTOL BURGQUET

RESTAURACIÓ DEL PAHIDOR

A base de ferments gástrics al estat natural, gonolobus, condurango, cuassia simaruba menyanthes trifoliata i thelodonimu majus. Remei excel·lent i comprovat per a curar les dispepsies, siguin o no de origen nerviós, catarros gástrics, pesadesa, botiment, vértics de l'estómac, neurastenia gástrica, flatulències, mal gust i mal olor de la boca. Amb el seu ús se obtenen incomparables resultats en tota classe de gastralgies (mal de paldor), calma ràpidament el dolor perquè ataca les causes del mal. No conté opi, morfina ni cocaína ni medicaments que puguin produir trastorns en l'organisme.

DIPÓSIT:

Laboratori i Oficina
de Farmàcia de

Antón Bolós i Vayreda

St. Rafael 28
OLOI

FARMACIA I DROGUERIA

Joan Cardelús i fills

Agents exclusius per a Olot dels tants recomanats

Productes de la Perfumeria Gadalús

i de la **Crema Bella Aurora**

i pera a la provincia del insuperable

Champagne GEORGE MONTAGNE